

WÕTA ja LOE!

№ 11.

Uudishimu, mis pöörde tõi ellu.

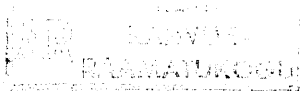
Uudishimu pole sugugi nii väike tegur meie elus. Tal on suur mõju inimesele. Uudishimust aetud püüab inimene üht kui teist uudis- asja ise näha ja proovida. Uudishimu on nii mõnegi hiire lõpsu ja kärbsse liimile viinud. Kui mitmed inimesed on sattunud uudishimust aetuna allapoole wiivale laiale teele, paha feltskonda, kõlvatumasfe ellu ja põletanud on oma tiivad mitmedki noored liblikad lõbustustule- des. Uudishimu ohvriks said ka esimesed inimesed paradüüsis.

Siin on aga meil tegemist mehega, kelle ellu tõi see suure põhja- litu pöörde. See

oli Sakeus. Juhtumisi sai ta kuulda, et Jee- sus, see imelik mees, kellest palju jutte kum- malisti räägitud, läheb Jeerikust läbi. Sel päe- wal jättis tolli- ülem oma töö warem seisma, lufustas ukseid ja ruttas mas- sega kaasa lin- nast wälja, et näha Jeesust. Et ta väike mees oli, ronis ta wiigipuu otsa tee ääres, et paremini näha.

Jeesus tuli. Uudishimulikult jälgisid teda inimesed ja ka Sakeus. Korraga peatub Jeesus, juust wiigipuu kohal waatab Sakeusele ja üt- leb: „Sakeus, tule usinasti maha, sest täna pean ma sinu kotta jääma!” Imelik, kuidas tundis too wõõras Sakeust?! Jeesus teab kõik, näeb kõik ja tunneb meie sisemist seisukorda, igatsust ja wõitlust. Ta teadis ka, et Sakeuse hing pole õnnelik omas rikkuses ja elumaitsemises, waid januneb mingi parema järele, mida ainult tema wõis anda. Ja andma oli ta aina walmis. Selleks oli ta tulnud maailma, et inimesi rikas- tada, õnnelikuks teha, andestusi tulla koormatud südametele. Jeesus tun- neb ka sinu südant, teab su pattude ulatust ja kuuleb su hinge kisa. Ta tahab sindki aidata wälja wõõr walgusesse. Sinugi kotta — su süda-

messe ja ellu tahab paista. Glupäitene ja peletada pimeduse varjud. Wõta ta vastu täna juba!

U sinasti tuli Sateus maha ja wõttis rõõmuga Jeesuse vastu. Inimese suur eesõigus on kuningate Kuningat lubada oma südamesse astuda. Seda wast aimas ka Sateus. Ta ei liikunud seda ettepanekut tagasi, ei hakanud wabandama, ega soomitama. Issandal mujale minna õõhima, nagu mitmed teised ja paljud tänapäewa inimesed, kes häbenewad teda, tunnawad piinlikult tegeleda usu ja igawiku küsimustega teiste teades. Ara kaugele sarnane meel! Kes siin maa peal häbenewad kuuluda Jeesuse järelkäijate hulka ja ta nime üles tunnistada seltskonna ja üldsuse halwaksapanewate arwamiste pärast, see ei leia kord tunnustust ka kohtupäewal sellelt, kes siis aujärje peal istub ja mõistab kohut ka kuningate üle. Luuka 9:26. Mõnda koge oma seisuford. Astu wälja massfest, inimeste arwamiste orjusest, jaa wabaks ja iseseiswaks! Sul tuleb paratamatult seisukoht wõtta Jeesuse suhtes: poolt wõi vastu? Hilja on kord seal pool igawiku raja weel seda mõelda.

Sateus oli rikas, oli ülem, kuid weel on midagi öeldud temast, et ta oli patune. Nii siis omas ta rikkust, wõimu ja patte ehk roojase südametunnistuse.

Rikkus ei wõinud teda ega wõi kedagi õnnelikuks teha. Maha eest saab osta ilusaid riideid, kuid mitte puhast südant, häid toite, kuid mitte südamerahu, lõbusid, aga mitte rõõmu. See on elutõde. Wõimu omamine toob wõistlust, arwustust, mitte aina lugupidamist. Wõid walitjeda teiste üle ja nende saatust määrata, kuid olla seal juures iseenda ori, oma kirede, auahnuse, isemele, tujude, pahede ja pattude ori. Dige walitseja on sees, kes ostab iseenda üle walitjeda ja waba on patu wõimusest.

Patune oli ta — seda teadsid teisedki. Altkäemaksjudega ja mitmesuguste kombinatsioonidega oli wast omandatud ta rikkus — südametunnistuse arwel. Müües puhta südametunnistuse saamutati wara. Nii tänapäewgi paljude juures.

Jeesus tuli, kuid tõi midagi kaasa. Issand ei tule palja kätega. Ta tõi tiik taewast endaga. Õnnistused tulid elama Sateuse juure. Üks neist oli andestus. Jeesus annab patud andeks. Puhas südametunnistus järgnes sellele. Sateus wiis läbi suurejoonelise minewiku puhastuse, andes poole warandust waestele ja neile, kellele oli ülekohut teinud, nelja wõrdselt. Pisut jäi wast talle järele, kuid see ei waewanud enam südant, ega lufustanud taewa uft surmatunnil. Warem piisku ja hea südametunnistusega, kui kullahunnikute otsas istudes käsi ringutada ja tunda rahutust ning hingewaewa. Päästmine tuli nüüd osaks endisele patusele. Abrahami poeg — Jumala armu läbi. Kõike seda kroonis sügaw rahu ja rõõm, mis pani juubeldama keele.

On need õnnistused juba sinu paralt?

Wagajutt räägib, et Sateus surmani hoolitses selle wiigipuu eest, kus oli leidnud selle, keda ta hing armastas. Igapäew kastis ta seda wiigipuud weega ja istus ta all — nii püha ja kalliks oli mälestustki sellest päewast, mil toktupuutus Jeesusega ja ta omaks sai. Tee sina samuti! S.

Jumala sõna vägi.

Aastate eest jalutas keegi noormees muretult pühapäeva hommikul E. külla tänawail. Jõudes kiriku ligidale, märkas ta selle awatud olemat. Astus sisse ja istus viimasele pingile. Õpetaja jutlustas kirjakoha üle: „Jumalate tee on hirmus“. Peale selle, kui jutlustaja pause oli teinud, kordas ta kirjakohhta ja jatkas suure tõsidusega: „Aga hirmjam veel on ta tee lõpp!“ Nagu oda tungis see, eriti viimane sõna, wäga ta südamesse. Talle tundus nagu oleks Jumala käsi taft kinni hauranud ta hukatuse teel. Südametunnistus ärkas ja ta pööras põhjalikult Jumala poole.

Ruhu wiib sind sinu tee? Milline on sinu lõppwaatus. Iga päew wiib meid lähemale meie lõpule, olgu õnnistusele wõi hukatusele. Lase end päästa enne kui hilja.

Suured warandused.

Kõlastades ühte wanameest, leidis jutlustaja ta põlwedelt oma pitblis juures, mis oli asetatud lauale. „Ruidas elad?“ küsis jutlustaja. „Do,“ wastas wanake liigutatult, „istun Rõigekõrgema warju all ja rõõmustan ta armust ja armastusest!“ Milline troost Kristuses on hingele, kes tema seeft ammutab omale elu ja jõudu ning omab igawiku eelmaitsemist! Pitblis leiduwad tõesti Jumala warakambrid, millest wõime aina wõtta ja elada.

Täidmatu au ja wõimuahnus.

Cineas, keda Phürrus püüdis meelitada sõjale roomlastega, küsis: „Mis mõtled sa teha peale selle, kui sa oled nad wõitnud?“ „Siis on kerge Sitstiliat wallutada. —“ „Ja mis siis, kui oled Sitstilita wallutanud?“ — „Siis tahame minna Afrikasse ja Kartaago ära wõtta, mis pikka wastupanu ei jaksa awaldada.“ — „Ruhu on ju järgmine sõjakäik, kui selle oled wõitnud?“ — „Siis tahame Kreeka ja Makedoonia peale tungida, et seda, mis seal kaotatud, tagast wõita.“ „See, kui nüüd kõik wõidetud ja alla heidetud on, milliseid wilju ootad sa neist sõdadeist?“ — „Siis,“ ütles Phürrus, „tahame me wälja puhata ja nautida.“ — „Aga,“ wastas Cineas, „mis keelab meile seda praegugi? Kas sul pole juba praegu oma kuningriik? Need, kes ühest kuningriigist ei saa nautida, ei saa seda ka siis, kui nad ka kogu maailma wõidaksid.“

See Phürruse meel on mõnelegi mehele olnud tõusmiseks, kõrgele haripunktile, et sealt siis seda ilgawamale kuristikku langeda. Inimese au-, wõimuse- ja waraahnus on kui täitmatu kuristik, mis taalgt ei saa täis, ega ei ütle: küll ju!

Keegi mees, kellel õnnestus saada mitmekordseks miljonäriks, imestas pilgates oma ametwendat, kes keefkmise palgaga ära elas ja ei hakanud waewa nägema rikkaks saamiseks. „Oled aga sina küll imelik mees, nii rahul wõid olla omaga selle peaaegu näljakanika juures!“

Ruid möödufid weel mõned aastad ja mees, kellel oli ligi paar-kümmend miljoni varandust, lõpetas elu enesetapmise teel, jättes järele paarkümmend miljoni võlgasid, peale selle weel häbi perekonnale, häda ja wiletsust paljudele, kellede rahad olid läinud, ning kirumist ja wandumist kahjukannatajailt.

Jumala sõna ütleb õieti: „Aga jumalakartus on suur kasu, kui me omaga rahul oleme. Seft meie ep ole ühtegi ismale toonud, awalik on, et meie midagi ei wõi maailmast ära wita. Aga kui meil peatoidus ja ihukate on, siis peame seega rahul olema. Aga, kes tahawad rikkaks saada, need langewad kiufatustes ja kõide, ning mitme rumala ja kahjutegewa himu sisse, need wajutawad inimesed alla hukkamise ja ärarikkumise sisse. Seft rahaahnus on kõikide kurja asjade juur, mis mõningad on püüdnud, ja usust ära ekinud ning on iseendid mitme waluga läbi pistnud.“ 1. Tim. 6:6—10.
Rui töfi!

Jumala wägi.

Pompeius uhkustas, et tal pruugib waid jalaga wastu maad liüta, et kogu Itaaliat relwastusele kutsuda. Jumal aga wõib oma ainja sõna läbi, kõik maa ja taewa olewused oma ette käsutada ja päris uued asjad luua, kes ta tahtmise järel teewad.

Ruidas kõneleb Jumal kõige wägewamalt? Kas oma suuga! Ei — waid oma were läbi!

Pean ma üttema, miks pärast mina Batu tee pealt lahkusin Ja mu Päästja tött ja armu täna Onnelikult kiita wõin?

Koor: Mina armastan nüüd Jeesust, Olen Tema oma ka; Seft ta suri mu eest ristis, Lunastas mind werega.

Tühja ilmalusti afemele, mis mind pärast kurwastas — Sain ma taewa rõõmu allikale, Kus on elu woolamas.

Tõeste, Tema arm on imeline, Muudab ümber inimest! Kord läks alla, nüüd läeb ülespoole, kiitleb ainult Jeesuseft.

Omalt wiisil. 445.

Ma tunnen, süda sõuab sulle, Su oma olen üksines, Ei kadum ilm too õnne mulle, Mul elu sinus elades: Su juures rahu, rõõmu leian, End armu merde peita püüan!

Oh Jeesus, oma päha nime Mu südamesse kirjuta, et sinu suure armu ime Wõiks hinge sisse wanda, Et sõna, töö ja terve elu Siis kuulutaks ju nime ilu!

Toimetaja **Peeter Siuf**. „Wõta ja loe“ hind 2 senti; 10 tükki — 15 senti. Jätkub 2 x kuus. Makstab aastas 50 s., 1/2 a. 25 s. Tellige, lewitage ja paluge! Toetusi traktaat-misjoni heaks, tellimisi ja kaastööd saata toimetaja aadressil — Koidu 68-b-6, Tallinn. Tellida wõib ka Briti ja Wälism. Piiblitseftist, Nataskaewu 4, Tallinn; sealjamas saada ka igasuguseid piibleid ja piibliosi.

R.-U. „Külwaja“ trükk, Keilas 1932.